

Sygn. akt VIII K 458/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 26 stycznia 2016 r.

Sąd Rejonowy dla Warszawy - Mokotowa w W. VIII Wydział Karny

w składzie:

Przewodniczący: **SSR Tomasz Bazan**

Protokolant: Magdalena Rucińska, Wioletta Zakrzewska

przy udziale Prokuratora: Marii Wawer, E. O., M. P.

po rozpoznaniu na rozprawie w dniach: 11 maja 2015 r., 5 sierpnia 2015 r., 10 listopada 2015 r., 13 stycznia 2016 r.

sprawy:

Ł. M. (1), syna J. i K. z domu Z., urodzonego (...) w W.

oskarżonego o to, że:

w dniu 29 maja 2013 roku w W. przy ul. (...), składając zeznanie mające służyć za dowód w sprawie VI Ds. 188/06 przed działającym w zakresie swych uprawnień Prokuratorem i będąc przez niego pouczonym o odpowiedzialności karnej za składanie fałszywych zeznań, zeznał nieprawdę twierdząc, że skradziony mu samochód marki N. (...) o nr rej. (...) odzyskał przypadkiem i nie płacił za jego zwrot żadnych pieniędzy,

tj. o czyn z art. 233 § 1 k.k.

orzeka:

I. na podstawie art. 66 § 1 i 2 k.k. i art. 67 § 1 k.k. postępowanie karne wobec **Ł. M. (1)** oskarżonego o czyny z art. 233 § 1 k.k. warunkowo umarza na okres 1 (jednego) roku tytułem próby;

II. na podstawie art. 67 § 3 k.k. zobowiązuje oskarżonego do zapłaty świadczenia pieniężnego w kwocie 4 000 (cztery tysiące) złote na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej,

III. Na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. zwalnia oskarżonego z ponoszenia kosztów sądowych, z czego poniesione wydatki przejmuje na rachunek Skarbu Państwa

UZASADNIENIE

Na podstawie całości ujawnionego w toku rozprawy materiału dowodowego, Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W okresie pomiędzy 21 a 23.12.2003 roku w W. dokonano kradzieży z włamaniem samochodu marki N. (...) o nr rej. (...) należącego do Ł. M. (1).

W dniu 23.12.2003 roku Ł. M. (1) dokonał zgłoszenia zawiadomienia o powyższym przestępstwie w Komendzie Powiatowej Policji w W..

W dniu 28.12.2003 roku M. złożył zeznanie na Komendzie Powiatowej Policji w W., z którego wynikało, że w wyniku poszukiwań odnalazł ww. samochód, w W. na osiedlu (...). Opisał uszkodzenia powstałe w samochodzie.

Wobec powyższego postępowanie w sprawie kradzieży samochodu zakończyło się wydaniem postanowienia o umorzeniu dochodzenia wobec niewykrycia sprawców.

W trakcie śledztwa prowadzonego przez Prokuraturę Rejonową W. – M. w W. o sygn. akt 5 Ds. 188/06 zarejestrowano m.in. rozmowy telefoniczne dotyczące negocjacji w zakresie zwrotu pojazdu N. (...) o nr rej. (...) należącego do Ł. M. (1) w zamian za określoną kwotę pieniężną. W wyniku analizy wyjaśnień podejrzanych w tej sprawie J. G. (1), D. S. i T. K., ustalono, że zwrot wyżej opisanego pojazdu marki N. (...) nastąpił w zamian za wpłatę kwoty 3900 zł na rzecz nieustalonej bliżej osoby, która dysponowała skradzionym pojazdem, a po dokonaniu wpłaty, zawiadomiono właściciela pojazdu, gdzie pojazd został pozostawiony.

W dniu 29 maja 2013 roku w W. w Prokuraturze Rejonowej W. – M. przy ul. (...), Ł. M. (1) ponownie składał zeznanie, mające służyć za dowód w sprawie VI Ds. 188/06. Będąc uprzednio pouczonej o odpowiedzialności karnej za składanie fałszywych zeznań, zeznał nieprawdę twierdząc, że skradziony mu samochód marki N. (...) o nr rej. (...) odzyskał przypadkiem i nie płacił za jego zwrot żadnych pieniędzy.

Powyższy stan faktyczny Sąd Rejonowy ustalił w oparciu o następujące dowody: zeznania świadka J. G. (1) (k. 106-111, 113-119, 280), zeznania świadka D. S. (k. 97-99, 281), zeznania świadka T. K. (k. 24-28, 29-30, 318), protokół przyjęcia zawiadomienia o przestępstwie (k. 8-9), protokół przesłuchania świadka (k. 13-14), postanowienie o przedstawieniu zarzutów (k. 22), protokoły oględzin (k. 37 - 51, 53-69), protokół przesłuchania podejrzanych (k. 24-30, 96-119, 132-134), protokół przesłuchania świadka (k. 123-124), postanowienie o przedstawieniu zarzutów (k. 125-126), dane o karalności (k. 158, 288), informacje finansowe z urzędu skarbowego (k. 293)

Oskarżony Ł. M. (1) nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu. Zaprzeczył by kontaktował się ze sprawcami kradzieży i proponował im pieniądze za zwrot samochodu. Wyjaśnił, że samochód znalazł jeżdżąc i szukając po okolicy. Podał także, że dopiero po przedstawieniu mu zarzutów w tej sprawie dowiedział się, że jeden z członków jego rodziny kontaktował się ze złodziejami i przekazał kwotę za zwrot samochodu. Oskarżony odmówił wskazania jego danych. Zaprzeczył, by znał T. K., J. G. (2) i D. S. (k. 265-266).

Sąd Rejonowy zważył co następuje:

Analizując wyjaśnienia oskarżonego Sąd nie dał mu wiary w zakresie, w jakim nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu.

Sąd oparł się w powyższym zakresie na zgromadzonym w sprawie materiale dowodowym, który ocenił swobodnie z uwzględnieniem zasad prawidłowego rozumowania, jak i wskazań wiedzy oraz doświadczenia życiowego.

Oceniając treść wyjaśnień oskarżonego należało przede wszystkim zauważyć, że polegają one na prawdzie w znikomym zakresie. Bez wątplenia jedynie okoliczność, iż nieustalona bliżej osoba kontaktowała się z osobami, które dokonały kradzieży telefonu i przekazała kwotę za zwrot samochodu, znajduje potwierdzenie w zgromadzonym materiale dowodowym. Sąd nie dał jednak wiary oskarżonemu w zakresie w jakim twierdził, że nie posiadał wiedzy o tej okoliczności przed postawieniem mu zarzutów. Wyjaśnienia te stoją bowiem w opozycji do wiarygodnych zeznań świadków T. K., J. G. (2) i D. S., które Sąd ocenił jako wiarygodne.

W tym więc zakresie Sąd ocenił wyjaśnienia oskarżonego jako przyjętą na potrzeby niniejszego postępowania linię obrony, która wobec zgromadzonych dowodów nie jest przekonująca nie posiadając żadnego odzwierciedlenia w pozostałym materiale dowodowym.

Nie budzą wątpliwości Sądu okoliczności kradzieży należącego do oskarżonego samochodu marki N. (...) o nr rej. (...), a także fakt zgłoszenia tego zdarzenia przez oskarżonego w Komendzie Powiatowej Policji w W. w dniu 23.12.2003

r. Oskarżony, jak sam podał, był jedynym właścicielem oraz użytkownikiem ww. pojazdu. Bezsporne było także, że w dniu 28.12.2003 roku oskarżony złożył zeznanie na Komendzie Powiatowej Policji w W., z których wynikało, że w wyniku poszukiwań odnalazł ww. samochód w W. na osiedlu (...). Oskarżony nie zaprzeczył także, że podczas składania zeznań w dniu 29.05.2013 roku oświadczył, że nie zapłacił nikomu za odzyskanie samochodu, podtrzymując stanowisko, że samochód odnalazł przypadkiem podczas jego poszukiwań. Nie znał innych osób, które mogłyby dokonać takiego wykupu nie mówiąc mu o tym.

Kluczowym dowodem pozwalającym prawidłowo ocenić wersję zdarzeń zaprezentowaną przez oskarżonego stanowią zeznania T. K., J. G. (2) i D. S.. W ocenie Sądu nie ma najmniejszych wątpliwości, że relacje w/w świadków w pełni zasługują na walor wiarygodności, albowiem były logiczne, spójne, konsekwentne i znajdowały potwierdzenie w pozostałym materiale dowodnym w tym protokołami oględzin utrwalonych rozmów telefonicznych (k. 37 - 51, 53-69).

Z wyjaśnień J. G. (1) składanych w toku sprawy prowadzonej przez Prokuraturę W. – M. pod sygn. VI Ds. 21/04 w charakterze podejrzanego o czyny z art. 18 § 2 k.k. w zw. z art. 279 § 1 k.k. i inne (k. k. 106-111, 113-119), wynika że pod koniec 2003 roku skontaktował się z nim jego kolega D. S. (używający imienia M.) prosząc go o pomoc w odzyskaniu skradzionego jego koledze (...) 35SY, który następnie szczegółowo opisał. Po kilku dniach skontaktował się z nim T. K. proponując zakup samochodu N. (...), który jak się następnie okazało, należał do Ł. M. (1). Wówczas J. G. (1) zaczął pośredniczyć pomiędzy T. K. i D. S. w zakresie ustalenia warunków a przede wszystkim ceny wykupu auta, która została ustalona na 4000 zł. J. G. (1) skontaktował ze sobą obu mężczyzn podając T. K. numer telefonu S., informując go jednocześnie, że jest to kolega osoby, do której należy auto. Składając przed Sądem w niniejszej sprawie zeznania J. G. (1) potwierdził powyższe wyjaśnienia. Przyznał, że wobec niego prowadzono postępowania w sprawie kradzieży kilkudziesięciu samochodów. Nie kwestionował też nagrań rozmów telefonicznych odtwarzanych podczas przesłuchania w toku śledztwa. Zaprzeczył by znał Ł. M. (1) a także by żądał zapłaty za zwrot skradzionego samochodu.

Powyższe zeznania korespondują z relacją D. S., który także był przesłuchiwany jako podejrzany (k. 97-99). Z jego wyjaśnień wynikało, że kolega któremu skradziono auto prosił go o pomoc w jego odzyskaniu. J. G. (1), do którego się zwrócił, zaproponował swoją pomoc, zapewniając, że po zapłacie ustalonej kwoty, samochód zostanie zwrócony. D. S. zaprzeczył, by przekazywał pieniądze i odbierał zwrócony pojazd. Nie wskazał, kto konkretnie prosił go o pomoc w odzyskaniu auta. Nie znał właściciela auta. Przesłuchiwany przed Sądem w charakterze świadka, potwierdził składane wyjaśnienia, zaprzeczył by znał Ł. M. (k. 281).

Relacje D. S. są zbieżne także z zeznaniami T. K.. Świadek ten przesłuchiwany początkowo jako podejrzany w sprawie o czyny z art. 291 § 1 k.k. i art. 286 § 2 k.k. (k. 24-28, 29-30) wyjaśnił, że szukając zbywcy na skradziony wcześniej pojazd N. (...) skontaktował się telefonicznie z J. G. (1), który poinformował go, że samochód ten został skradziony jego znajomemu. Następnie T. K. skontaktował się telefonicznie z właścicielem samochodu i ustalił z nim warunki zwrotu w tym cenę za zwrot samochodu – 4 tys zł i miejsce zwrotu. Cena ta została ustalona przez osobę, która była wówczas w posiadaniu tego pojazdu. Właściciel pojazdu z kwoty tej utargował 100 zł. Po przekazaniu kwoty 3900 zł, co miało nastąpić pod sklepem (...) w W., samochód został pozostawiony na osiedlu (...) w W., o czym świadek miał telefonicznie zawiadomić właściciela pojazdu. Z wymienionej wyżej kwoty świadek otrzymał 500 zł. Następnie na polecenie osoby, która zleciła przekazanie auta, zadzwonił do właściciela pojazdu i powiedział mu, że auto stoi na osiedlu (...). Podczas rozprawy przed Sądem świadek potwierdził powyższe wyjaśnienia. Zaprzeczył, by znał Ł. M.. Nie wiedział jak nazywał się właściciel skradzionego pojazdu (k. 318).

W kontekście zeznań powyższych świadków, nie sposób, w ocenie Sądu uznać za prawdopodobne, by wszelkie działania w celu odzyskania samochodu, łącznie z jego wykupem od sprawców kradzieży, szczegółowo opisane w wyjaśnieniach ww. osób, pozostawały poza wiedzą i świadomością oskarżonego jako właściciela pojazdu a tym samym jedynej osoby, która była zainteresowana odzyskaniem pojazdu. Nawet uwzględniając, że wskazane dowody nie odnoszą się wprost do imiennego wskazania osoby oskarżonego, a utrwalone rozmowy telefoniczne nie dotyczą rozmów bezpośrednich z właścicielem samochodu, ich ogólna kompleksowa ocena prowadzi do wniosku, że nie jest możliwe, aby oskarżony jako właściciel pojazdu nie był świadomy sytuacji i nie miał wiedzy, że pojazd został wykupiony od sprawców kradzieży. Pomimo, iż z zeznań ww. świadków wynika, że rozmowy mogłyby być prowadzone przez

osobę, która pośredniczyła pomiędzy właścicielem skradzionego pojazdu a sprawcami kradzieży, to zwrócić należy uwagę, że osoba ta szukając kontaktu z posiadaczem pojazdu znała bardzo szczegółowe dane pojazdu, które są znane tylko właścicielowi pojazdu, w tym miejsce kradzieży samochodu, rok produkcji pojazdu, rodzaj silnika, wyposażenie, liczba poduszek powietrznych itp. a przede wszystkim fakt, że Ł. M. (1) zgłosił zdarzenie kradzieży samochodu na Policji. Ponadto miejsce gdzie oskarżony, jak wyjaśnił, odnalazł swoje auto po kradzieży, pokrywa się z miejscem gdzie sprawcy po odebraniu pieniędzy, pozostawili auto. Podkreślić także w tym miejscu należy, że ze zgodnej relacji świadków wynika, że nie znali osoby oskarżonego, nie mieli zatem żadnych powodów by składać określonej treści zeznania w zakresie posiadanej przez nich wiedzy o wykupie za opłatą pojazdu oskarżonego.

Wskazać w tym miejscu także należy na zbieżność dat przeprowadzonych rozmów telefonicznych z datą odzyskania przez oskarżonego swojego pojazdu. Zasady doświadczenia życiowego wskazują także, że osoby trudniące się kradzieżami i paserstwem aut, nie pozostawiają skradzionych przez siebie aut na parkingach osiedlowych, by właściciel mógł je odnaleźć, lecz sprzedają takie samochody w całości lub w częściach, czerpiąc z tego zyski. Także zasady doświadczenia życiowego wskazują jako nieprawdopodobne, by w niniejszej sprawie właściciel pojazdu nie posiadał wiedzy o wykupie od sprawców kradzieży własnego pojazdu, przypadkiem znajdując go na osiedlu, a o fakcie wykupu miał dowiedzieć się dopiero po upływie 10 lat od zdarzenia, tj. – jak wynika z jego wyjaśnień – po przedstawieniu mu zarzutów w niniejszej sprawie.

Oceniając zatem wyjaśnienia oskarżonego, w kontekście powyższych zeznań świadków wraz z treścią utrwalonych rozmów telefonicznych, mając na uwadze zasady logiki i doświadczenia życiowego i zawodowego Sądu, należy mu odmówić wiary.

Nie budziły żadnych wątpliwości, zdaniem sądu, co do swej wiarygodności i rzetelności pozostałe dowody dokumentarne zebrane w sprawie: protokół przyjęcia zawiadomienia o przestępstwie (k. 8-9), protokół przesłuchania świadka (k. 13-14), postanowienie o przedstawieniu zarzutów (k. 22), protokoły oględzin (k. 37 - 51, 53-69), protokół przesłuchania podejrzanych (k. 24-30, 96-119, 132-134), protokół przesłuchania świadka (k. 123-124), postanowienie o przedstawieniu zarzutów (k. 125-126), dane o karalności (k. 158, 288), informacje finansowe z urzędu skarbowego (k. 293).

Znane i udokumentowane jest bowiem źródło pochodzenia w/w materiałów. Wymienione dokumenty są uzupełnieniem i potwierdzeniem zeznań świadków, których zeznania Sąd obdarzył wiarą, a ponadto żadna ze stron nie zgłaszała zastrzeżeń co do prawdziwości i rzetelności.

Biorąc pod uwagę powyższy stan faktyczny, w świetle poczynionej oceny dowodów, w ocenie sądu rejonowego należy stwierdzić, że oskarżony Ł. M. (1), swoim zachowaniem wypełnił znamiona występku z art. 233 § 1 k.k.

Ł. M. (1) składając w dniu 29 maja 2013 roku w W. przy ul. (...) zeznanie mające służyć za dowód w sprawie VI Ds. 188/06 przed działającym w zakresie swych uprawnień Prokuratorem i będąc przez niego pouczonej o odpowiedzialności karnej za składanie fałszywych zeznań, zeznał nieprawdę twierdząc, że skradziony mu samochód marki N. (...) o nr rej. (...) odzyskał przypadkiem i nie płacił za jego zwrot żadnych pieniędzy.

Przedmiotem ochrony występku określonego w art. 233 § 1 k.k. jest prawidłowe funkcjonowanie polskiego wymiaru sprawiedliwości, tj. instytucji, które w szerokim zakresie wymiar sprawiedliwości realizują oraz wiarygodność ustaleń dokonanych w postępowaniach przewidzianych na podstawie ustawy. Od strony podmiotowej niniejsze przestępstwo jest przestępstwem indywidualnym, o określonym kręgu podmiotów. Sprawcą przestępstwa określonego w art. 233 § 1 k.k. może być tylko osoba występująca w charakterze świadka. Przestępstwo z art. 233 § 1 k.k. jest przestępstwem formalnym, a więc dokonany w momencie złożenia fałszywego zeznania, bądź w momencie zatajenia przez składającego zeznanie prawdy. Czyn sprawcy polega na podaniu wiadomości fałszywej (działanie) lub zatajeniu wiadomości prawdziwej (zaniechanie). Przestępstwo to charakteryzuje się brakiem przedmiotu bezpośredniego działania. Nadto, jest przestępstwem umyślnym, popełnionym, gdy sprawca miał zamiar zeznania nieprawdy lub zatajenia prawdy. Zamiar ten zachodzi zarówno wtedy, gdy sprawca ma pełną świadomość, iż składa fałszywe zeznania

lub zataja to, co mu jest wiadomo (zamiar bezpośredni), jak i wtedy, gdy z możliwością taką się liczy i godzi się na złożenie fałszywego zeznania lub zatajenie tego, co mu jest wiadome (zamiar ewentualny).

Warunkiem odpowiedzialności za przestępstwo z art. 233 § 1 k.k. jest to, by składający zeznanie był uprzedzony o odpowiedzialności karnej za fałszywe zeznania. Niewątpliwie i ten warunek w przedmiotowej sprawie został spełniony.

Nie ulega wątpliwości, iż w niniejszym przypadku Ł. M. (1) działał umyślnie z zamiarem bezpośrednim. Z protokołu przesłuchania wynika bowiem, że przesłuchiwany w dniu 29.05.2013 roku w Prokuraturze Okręgowej w Warszawie w charakterze świadka został uprzednio pouczonej o wynikającej z art. 233 § 1 k.k. odpowiedzialności karnej za zeznanie nieprawdy lub zatajenie prawdy. Pomimo to zeznał nieprawdę twierdząc, że skradziony mu samochód marki N. (...) o nr rej. (...) odzyskał przypadkiem i nie płacił za jego zwrot żadnych pieniędzy.

Uznając jednocześnie za wypełnione wszystkie przesłanki określone w art. 66 § 1 i 2 k.k. i art. 67§ 1 k.k., Sąd, na zasadzie w/w. przepisu niniejsze postępowanie karne warunkowo umorzył na okres próby wynoszący 1 rok.

Warunki zastosowania środka probacyjnego w postaci warunkowego umorzenia postępowania karnego statuuje w niniejszym przypadku art. 66 § 1 i 2 k.k. Zgodnie z art. 66 § 1 k.k., Sąd może warunkowo umorzyć postępowanie karne, jeżeli wina oskarżonego i społeczna szkodliwość czynu nie są znaczne, okoliczności jego popełnienia nie budzą wątpliwości, a postawa sprawcy niekaranego za przestępstwo umyślne, jego właściwości i warunku osobiste oraz dotychczasowy sposób życia uzasadniają przypuszczenie, że pomimo umorzenia postępowania będzie przestrzegał porządku prawnego, w szczególności nie popełni ponownie przestępstwa. Natomiast przesłankę negatywną zawiera art. 66 § 2 k.k., który wyłącza możliwość orzeczenia warunkowego umorzenia w przypadku sprawców przestępstw zagrożonych karą pozbawienia wolności przekraczającą 5 lata.

W przekonaniu Sądu wszystkie warunki dla orzeczenia warunkowego umorzenia postępowania są spełnione w niniejszej sprawie. W pierwszej kolejności okoliczności popełnienia czynu nie budzą wątpliwości, tj. brak jest wątpliwości co do okoliczności przebiegu przestępnego zdarzenia. Ustalone w sprawie okoliczności pozwalają przyjąć, że społeczna szkodliwość popełnionego przez oskarżonego czynu nie jest znaczna, Sąd zważył przede wszystkim, iż konsekwencje czynu oskarżonego nie były znaczące, bowiem w ostatecznym rozrachunku, podejrzani przyznali się do zarzucanych im czynów związanych z kradzieżami samochodów. Nadto Sąd uwzględnił również takie cechy i warunki osobiste oskarżonego jak dotychczasowa niekaralność oskarżonego, dobre funkcjonowanie w społeczeństwie, prowadzenie ustabilizowanego trybu życia. Ponadto Sąd wziął także pod uwagę wiek oskarżonego. W przekonaniu Sądu orzeczenie wobec oskarżonego środka probacyjnego w postaci warunkowego umorzenia postępowania będzie dla niego wystarczającą nauką za popełniony przez niego czyn i odniesie pożądany skutek w postaci zapobieżenia powrotowi do przestępstwa.

Kierując się dyrektywą prewencji generalnej pozytywnej chcąc by świadomość społeczeństwa kształtowana była w poczuciu, iż państwo reaguje na każdy czyn sprzeczny z przepisami prawa, Sąd w oparciu o art. 67 § 3 k.k. zobowiązał oskarżonego do uiszczenia świadczenia pieniężnego w wysokości 4000 zł na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej.

Uwzględniając sytuację rodzinną i majątkową oskarżonego, Sąd doszedł do wniosku, iż zasadnym jest na mocy art. 624 § 1 k.p.k. zwolnienie Ł. M. (1) od ponoszenia kosztów sądowych.

Mając powyższe na uwadze, Sąd orzekł jak w wyroku.